

W. SHAKESPEARE

ΜΑΚΒΕΘ

ΠΡΑΞΗ ΠΕΜΠΤΗ — Σκηνή Ε΄.

(Ντουσιάν. — Μέσω στο Φρούριο. — Μπαίνουν με τύμπανα και σημαίες, ο ΜΑΚΒΕΘ, ο ΣΕ·Υ·ΤΩΝ, και στρατιώτες).

ΜΑΚΒΕΘ Σηκώστε τις σημαίες μας στα έξω τείχη! —
 "Όλοι φωνάζουν: «Έρχονται!» — Μά το γερό μας
 τὸ κάστρο θὰ γελήσει γιὰ τὴν πολιορκία τους.
 "Δε μείνουν ἔδωπέρα δυο νὰ τοὺς τελέψουν
 θέρμες καὶ πείνα... Καὶ ἂν δὲν εἶχαν τὴ βοήθεια
 ἐκείνων ποῦχαν χρέος νὰ βρισκόνται μαζί μας,
 ἤθελα βγοῦμε ἔμεῖς τώρα νὰ χτυπηθοῦμε
 μ' αὐτούς, παλλημαρσία — στήθος μὲ στήθος —
 νὰ τοὺς τσακίσαμε ἀπὸ δῶ —

(ἀκούγονται γυναικείες φωνές ἀπὸ μέσα).

Ποιὸς φωνάζει ἔτσι;

ΣΕ·Υ·ΤΩΝ Κάποιες γυναῖκες σκούζουν, βασιλιά μου.

(φεύγει νὰ πάει νὰ ἴδῃ)

ΜΑΚΒΕΘ Ἔχω σχεδὸν ξεχάσει τὴν οὐσία τοῦ φόβου. —
 Ἐίτανε μιὰ ἐποχή, ποὺ μιὰ κραυγὴ, τὴ νύχτα,
 πάγωνε τὴν ψυχὴ μου καὶ μιὰ ἀπαίσια διήγηση
 μοῦκανε τὰ μαλλιά νὰ σηκώνονται δρόρθα,
 σὰ νὰ εἶταν ζωντανά... Χόρτασα πιά ἀπὸ φόβη...
 Τρόμοι καὶ ἀνησυχίες, γνώριμη συντροφιά
 τῶν φονικῶν μου στοχασμῶν, δὲν ἔμπορῶνε
 νὰ μὲ ταράξουν πιά.

(Ξανάρχεται ὁ ΣΕ·Υ·ΤΩΝ)

ΜΑΚΒΕΘ Γιατὶ φώναζαν ἔτσι;

ΣΕ·Υ·ΤΩΝ Ἡ βασίλισσα — — βασιλιά μου... πέθανε.

ΜΑΚΒΕΘ Μποροῦσε νὰ πεθάνει ἀργότερα...
 Θάτανε πάντοτε καιρὸς γιὰ τέτοια λόγια. —

"Ὅλο αὐριο — καὶ αὐριο — καὶ αὐριο, —
 σέρνεται ἀργὰ καὶ πάει, μὲ τὸ κοντό του βῆμα,
 μέρα μὲ ἡμέρα, ὡς τὴ στερνὴ τὴ συλλαβὴ

πὸν γράφει ἡ μοῖρα.. Καὶ ὅλα μας τὰ «χτῆς»
 ἔχουν φωτῖσαι μοναχὰ λαλοῦς στὸ δρόμο
 ποὺ πάει στὸ χῶμα τοῦ θανάτου... Σβῆσε, σβῆσε,
 λιγότερο φῶς! Μιὰ σκιὰ ποὺ περπατᾷ, μονάχα,
 εἶναι ἡ ζωὴ τοῦ ἀνθρώπου: ἕνας φτωχὸς θεατρῖνος
 ποὺ θορυβεῖ κι ἀλαζονεύεται, ἕνα δυὸ ἄδρες
 ἀπάνω στὴ σκηνή, καὶ δὲν ἀκούεται πιά:
 εἶν' ἕνα παραμῦθι, λόγια ἐνὸς λαλοῦ,
 γεμᾶτα θόρυβο καὶ λύσσα,—
 δίχως κανένα νόημα!

(Μπαίνει ἕνας ἀγγελιοφόρος)

ΜΑΚΒΕΘ Κάτι ἔχεις μὲς στὸ στόμα: τὰ νέα σου! γρήγορα!

ΑΓΓΕΛ. Μεγάλε βασιλιά,—

Ἔρθα ἐδῶ γιὰ νὰ πῶ καὶ ποὺ λέω πῶς εἶδα...
 ὁμως δὲν ξέρω πῶς.

ΜΑΚΒΕΘ Ἔ, μίλα λοιπόν, φίλε μου!

ΑΓΓΕΛ. Κεῖ ποὺ στεκόμουν ἀσκοπὸς στὴ ράχη, κι ἔβλεπα
 κατὰ τὸ Μπέργαμ,—ξάφνου μοῦ φάνη τὸ δάσος
 πῶς ἀρχισε νὰ προχωρᾷ—

ΜΑΚΒΕΘ Ψεύτη καὶ σκλάβε!

(τὸν μπατοῖζει)

ΑΓΓΕΛ. Ἄς πῶς ἀπάνω μου δλ' ἡ δαγὴ σου, ἀν δὲν εἶν' ἔτσι!—

Σὲ τρία μίλια ἀπὸ δῶ μορεῖτε νὰ τὸ ἴδει.
 ποῦρχεται πρὸς τὰ ἐμᾶς:— δέντρα ποὺ περπατοῦνε,
 μὰ τὴν ἀλήθεια!

ΜΑΚΒΕΘ Ἄν εἶναι ψέμα αὐτὸ ποὺ λές,

θὰ σὲ κρεμάσω ζωντανὸ στὸ δέντρο ὠσότου
 νὰ λυώσεις ἀπ' τὴν πείνα. Ἄν, πάλι, λὲς ἀλήθεια,
 μορεῖς καὶ σὺ νὰ κάμεις τῶμοιρ καὶ γιὰ μένα.—
 Χάνω τὴν πίστη μου... κι ἀρχίζω νὰ υπονοιάζομαι
 τὰ διπλόνητα λόγια τοῦ Διαβόλου: μήπως
 λέει ψέματα ποὺ φαίνονται ὅμοια σὰν ἀλήθεια.
 «Μὴ φοβηθεῖς ἐνόσω τὸ δάσος τοῦ Μπέργαμ
 δὲ σηκωθεῖ νὰρθεῖ στὸ Ντιονσιάν!» καὶ τώρα
 νά! ποῦρχεται ἕνα δάσος πρὸς τὸ Ντιονσιάν!—
 Στὰ ὄπλα σας, στὰ ὄπλα σας, κ' ἔξω!... Ἄν δ,τι αὐτὸς
 [μᾶς λέει

καὶ μαρτυρᾷ ἐν' ἀλήθεια, δὲν μπορούμε
 νὰ φύγουμε ἀπὸ δῶ, μήτε' ἐδῶ νὰ σταθοῦμε.—
 Νιώθω τοῦ ἡλιου τὸ φῶς πῶς μ' ἔχει πιά κουράσει
 κ' ἤθελα νὰ γινόταν σύντριμμα ὅλη ἡ πλάση...
 Καλέστε σὰ δπλα! Χαλασμός! Μούγγριζε ἀγέρι!
 Τουλάχιστο νὰ πεθάνουμε μὲ τὸ σπαθὶ στὸ χέρι!
 (Φεύγουν)

Κ. ΚΑΡΘΑΙΟΣ

ΒΙΚΤΩΡ ΟΥΓΚΩ

ΑΠΟ ΤΟ "ΘΡΥΛΟ ΤΩΝ ΛΙΩΝΩΝ",

ΛΙΓΗ ΜΟΥΣΙΚΗ

"Αν θές ἄς πλέξουμε ἓνα ὄνειρο :
 τ' ἄτια ἄς ἀνέβουμε τὰ δυό.
 Μέσα στὰ δάση ψάλλει τὸ πουλί...
 ἐσὺ μ' ἀρπᾷς, σὲ κλέβω ἐγώ.

Διχμάλιωτός σου εἶμαι κι ἀφέντης σου.
 Πάμε, κ' ἡ μέρα σβήνει πιά...
 Ἔσ'ενα τὸ ἄτι σου εἶναι ὁ Ἔρωτας,
 ἐμένα τὸ ἄτι μου ἡ Χαρά.

Θενὰ σιμῶσουν τὰ κεφάλια τους'
 ἐν' τὸ ταξίδι μαγικά.
 Στ' ἀλόγατά μας θενὰ δώσουμε
 ταγὴ περίσσια ἀπὸ φιλιά.

"Ἐλα! γλυκὰ ψέματα τ' ἄτια μας,
 χτυποῦν τὸ χῶμα καὶ τὰ δυό,
 ἐμὲ στὸ βάθος τῶν ὄνειρων μου,
 ἐσὲ ψηλά στὸν οὐρανό.

Μιά ἀποσκευὴ μᾶς εἶναι χρῆσιμη :
 Θὰ πάρουμε λίγη εἰδυχιά,
 πόθους καὶ πίκρες καὶ τὸ λούλουδο
 ἀπὸ τὰ ὠραῖα σου μαλλιά.